

nek nem a tanító-tanárban kell keresni eredőjét, hanem az illető iskolafaj tanulóanyagában. Természetes, hogy a szellemileg, vagy főként anyagilag tehetségtelenebbek maradnak a népiskola V–VIII. osztályában. Kár, hogy szerző erre az igazolásra nem mutat rá!

A Jövő Utjain 2–3. száma teljes egészben a bottal, vagy bot nélkül való fegyelmelés kérdésével foglalkozik. Az Iskola és Egészség c. folyóirat IV. évfolyamának 1. számában jelent meg egy cikk, amely a szerkesztőség vétője mellett szükségesnek tartja a pálca használatát és azt javallja. A testi fenyítés ellenzését nem ismeri el tárgyilagosságnak. Ez is mutatja, hogy a verés problémáját, bár régen és teljesen tisztázták, ajánlatos időnkint megismételni.

Imre Sándor a büntetésnek a nevelésben való szerepét elemzi. A testi fenyítés csak az idomítás eszköze, durvaság. A büntetés bűnhődés legyen, amit a tanuló megért és a tett következményének tart. Ne távolítsa el a tanulót a nevelőtől. *Karácsony Sándor* a testi fenyíték jogos vagy jogtalan voltát vizsgálja. Végső szavai: pedagógiai szempontból a verés marad mindig jogon kívüli, jogalatti vagy jogfeletti aktus, tehát gyilkos, beteg, vagy extatikus nevelési abszurdum. *Máday István* katonai, tömegnevelési szempontból foglalkozik a tárggyal. Tiltakozik az ellen, hogy a valódi nevelő eljárás helyébe ismét a gépies fegyelmező eljárás kerüljön. *Fritz Redl* (Wien) *Der Mechanismus der Strafwirkung* c. dolgozatának kivonata következik. Mindenfajta büntetés hatásával és értékével foglalkozik. A primitív, durva büntetést csak ott látja jogosultnak, ahol a pillanyatni helyzet erre kényszerít. Egy óvónő a pillanyatni hatás elérése szempontjából mérsékelt testi fenyítést helyesel. *Kiss József* látja, hogy a pálca még gyakran szerepel. Javulást az ifjú tanítónemzedék gyakorlatiasabb lelki neveléstől vár. El kell fogadnunk a valóságot, hogy népünk szilajabb, mint a hidegvérű északi népek. A tanító neveljen is, a családi kör meleg szeretetét valósítsa meg az iskolában, s akkor nem lesz szükség pálcára. *Bakó József* a tanyai tanító nehéz küzdelmeit festi. *P. Olasz Péter* rámutat a testi fenyítés hibáira, elítéli azt. Majd vallomások, helyzetképek és a gyakorlatban működő pedagógusok véleményei következnek. Vannak, akik elkerülhetetlennek látják a verést, de nagyobb számmal szerepelnek, akik egy-egy jó fogással azt ki tudják küszöbölni. Nagyon értékes gondolatokat nyújt még a szerkesztőség zárószava.

Iskola és Élet 3–4. számának első cikkét *Mitrovics Gyula* írta: neveljünk, vagy tanítsunk? Ez a kérdés ma urakodik politikában és pedagógiában egyaránt. Válasz e kérdésre: tanítással neveljünk! A nevelést nem lehet külön tantárgyként kezelni, hanem az iskola minden ténykedését át kell hatnia a nevelő szempontoknak.

A nevelés követelményeit és lehetőségeit vizsgálják a népiskola szempontjából *v. Székely Pál*, a polgári iskolában *Sáfrány István* s a középiskolákban *Masszi Ferenc*. A mai népiskola főként nevelve tanító iskola. A polgári iskola teljes erővel és minden vonatkozásban a gyakorlati életre nevel. Kár, hogy 4 osztályos volta miatt tanulóinak 62%-ánál éppen a legkritikusabb korban a továbbnevelés lehetősége megszűnik.

A középiskola célkitűzésének megfelelően inkább a tudományművelésre nevel, amit már a konkrétumokhoz ragaszkodó és konkrétumokban gondolkozó gyermekkorban kell megkezdnie. A nevelés célját szolgálja az a változás is a tanítás módjában, amely a tanulót az új ismeretek megszerzésébe és begyakorlásába a régi módnál erőteljesebben és aktívabban vonja be. Tagadhatatlan, hogy ma még minden vonalon vannak hiányok, de a helyes irányba való fejlődés megindult.

Egy tanítóképző intézet tanára előadja, miként hozott létre szemléltető képeket a tanulók segítségével. A tanulók által összehordott képanyag kellő csoportosítással azután a falra kerül a közös munka eredményeként.

v Székely Pál még a kirándulások léleknevelő kihasználásáról ír.

Berky Imre a „Tömegek és vezérek“ ma megnyilatkozó jelenségeinek lélektani alapjait fejtegeti. Pálosy Éva az olasz ifjúsági irodalmat ismerteti, kiemelve „Pinocchio“ (Tuskó Matyi) és a Szív nálunk is jól ismert könyveket.

Fizikai és Kémiai Didaktikai Lapok márciusi, 3. száma közli dr. Gyulai Zoltánnak a debreceni középiskolai Tanári Körben tartott előadását, melynek címe: A tanár előadási kísérleteinek viszonya a tanuló saját kísérleteihez a fizikai tanításban. A bevezetésben hangsúlyozza, hogy gondolatmenetében a középiskola felső osztályait tartja szem előtt. Szerző azt állítja, hogy sokszor lehet hallani, vagy olvasni azt a modern elvet: *mindent* a tanulóval végeztessünk. Ez bizony nem igazolható állítás. Szerzőnek a címben megjelölt kérdésében az az álláspontja, hogy első legyen a tanári kísérlet, amely a tanulót megtanítja a fogalomra, megmutatja a lényegét, az újat. Csak azután követheti a tanuló ismétlő, utánozó kísérlete, amelynek célja a begyakorlás. Tanár és tanuló kísérlete egymással nem helyettesíthető. A tanár kísérletéből kell kiindulni, mert a fizikai fogalomalkotás nemcsak kísérleteken múlik, de nem is kizárólag logikai folyamat. Lehetetlent kívánunk, amikor azt óhajtjuk, hogy a tanuló két év alatt fedezze fel azt, amit százszáz tudós évszázadok alatt alkotott. Nagy *öntevékenység* a tanuló részéről már az is, ha a tanár kísérleteire figyel. Hiszen a tanuló ilyenkor is beleéli magát érzékszerveivel! A kísérletezés maga nem fizika, hiszen azt elvégezhetik laboránsok és villanyszerelők, viszont igen kiváló fizikusok csak gondolatban kísérleteznek, anélkül, hogy eszközökhöz nyúlának. A kísérletezés megköveteli, hogy ismerjük az eszközök technikáját, ami tanuló nál pedig hiányzik.

A folyóirat egyéb cikkei: Pintér Sándor dr.: Haregázok, Hadarits Vendel: Rezonancia-jelenségek vasmagos tekercset tartalmazó rezgőkörökben, Bászel Károly: A dimenzióelmélet és fizikai egységeink, Sztrokay Kálmán dr.: Szemléltető kristályosítás. Ezt a cikket kémiát tanító kartársaink figyelmébe ajánljuk. Utmutatást ad, miként lehet egy óra keretén belül egyszerű vetítógép segítségével a kristályok növekedését és az anyafolyadék áramlását szemléltetni. Bodrossi Lajos a lidércfény szemléltetését ismerteti. Loczka Alajos folytatja a kémia tanításának történetét.

Matzkó Gyula.

A **Pädagogischer Führer** 1937. évfolyamának kiemelkedő didaktikai közleményei: